

Vještačenje u upravnom postupku

Jovanka Malić

Diplomirani pravnik, Pravni fakultet, Univerzitet u Banjoj Luci, student na master studijama, Pravni fakultet, Univerzitet u Beogradu, jovan-kam94@gmail.com

Sažetak: U ovom radu obrađen je institut vještačenja po pozitivnom pravu Republike Srpske. Vještačenje kao dokazno sredstvo propisano je Zakonom o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18) u članovima 171–180. Na početku su u kratkim crtama objašnjeni pojmovi upravnog postupka i dokaznih sredstava uopšteno. To je od značaja da bi se shvatilo kakvo mjesto zauzima vještačenje kao dokazno sredstvo u upravnom postupku. Posebna pažnja posvećena je samom određivanju vještaka, dužnostima i pravilima vještačenja kako bi se precizirali uslovi koje je potrebno ispuniti da bi se vještak uopšte uveo u upravni postupak, kao i da se jasno predstavljaju pravila po kojima su vještaci dužni postupati u toku svog rada. Iako, načelno, vještak ne može da odbije vještačenje, postoje razlozi kada vještak može da uskrati vještačenje kao i razlozi koji dovode do uskraćivanja vještačenja. Za svoj rad i doprinos boljem rješavanju upravne stvari vještaci imaju pravo na nagradu, te je u kratkim crtama objašnjeno koji se posebni troškovi mogu isplatiti vještacima. Posebno treba naglasiti da su zemlje u okruženju poslednjih godina ušle u procese donošenja novih zakona o opštem upravnom postupku, a većina ih je i donijela. Stoga, treba očekivati da će i Republika Srpska u narednom periodu donijeti novi zakon, koji će umnogome doprinijeti boljem funkcionisanju upravnog postupka u cjelini.

Ključne riječi: upravni postupak, dokazno sredstvo, vještak, vještačenje, nalaz i mišljenje.

Primljen / Received: 21. mart 2022. / March 21, 2022

Prihvaćen / Accepted: 14. april 2022. / April 14, 2022

POJAM UPRAVNOG POSTUPKA

Upravni postupak je skup pravno utvrđenih radnji koje nadležni organi, stranke i drugi učesnici preduzimaju u primjeni i izvršavanju zakonskih i podzakonskih akata na pojedinačne pravne situacije od javnog interesa. Upravni postupak se odvija u fazama, od kojih su neke obavezne, a neke nisu. Obavezne faze upravnog postupka su: faza pokretanje upravnog postupka u sklopu koje se provjerava da li su ispunjeni svi uslovi da bi se upravni postupak uopšte pokrenuo; ispitni, odnosno, dokazni postupak koji se sastoji od više radnji čiji je cilj utvrđivanje pravno značajnih činjenica i okolnosti koje su od značaja za primjenu materijalnog prava i meritorno odlučivanje, tj. donošenje rješenja. U neobavezne faze spada postupak po žalbi, tj. drugostepeni postupak i postupak administrativnog ili prinudnog izvršenja – faza do koje se može, ali i ne mora doći. U ovom radu akcenat će biti stavljen posebno na drugu fazu, tj. fazu ispitnog i dokaznog postupka, preciznije, na dokazni postupak i vještačenje kao dokazno sredstvo.

DOKAZNA SREDSTVA U UPRAVNOM POSTUPKU

Dokazivanje u upravnom postupku predstavlja sve aktivnosti koje se preduzimaju radi utvrđivanja potpunog i tačnog činjeničnog stanja kao podloge za donošenje rje-

šenja. Službeno lice samostalno ocjenjuje koje će činjenice uzeti kao dokazane i to na način da sagledava svaki dokaz posebno i svaki dokaz u odnosu sa ostalim dokazima. Dokazno sredstvo je svako procesnopravno sredstvo koje kod službenog lica može stvoriti jasnu predstavu o istinitosti činjeničnog stanja, te su mogućnosti službenog lica u pogledu korišćenja dokaznih sredstava dosta široke i otvorene. Kao dokazno sredstvo upotrijebiće se sve što je podesno za utvrđivanje stanja stvari i što odgovara pojedinom slučaju, kao što su isprave, odnosno mikrofilmska kopija isprave ili reprodukcija te kopije, iskazi svedoka, izjave stranke, nalazi i mišljenje vještaka, uviđaji i dr.1 Dokazna sredstva mogu biti lična i stvarna. Pod ličnim dokaznim sredstvima podrazumijevaju se svjedoci i vještaci, a pod stvarnim se podrazumijevaju obavještajni predmeti i predmeti uviđaja.2 Svi dokazi u upravnom postupku su, u pogledu svoje snage, pravno izjednačeni i ne postoje nikakva zakonska pravila o njihovoj dokaznoj snazi i službenom licu je ostavljena mogućnost da odlučuje koja će dokazna sredstva primjenjivati. Dokazivanje se odnosi samo na one činjenice koje su sporne, a koje su ujedno

¹ Član 147 stav 2. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18)

² Kamarić M, Festić I, *Upravno pravo*, 1997, str. 141.

bitne i dio su činjenične podloge koju treba utvrditi u konkretnom slučaju.

VJEŠTAČENJE U UPRAVNOM POSTUPKU

Pojam vještačenja

Vještačenje je dokazno sredstvo koje se koristi kada je za utvrđivanje ili ocjenu neke činjenice potrebno stručno znanje kojim ovlašćeno službeno lice ne raspolaže. Vještačenje, kao dokazno sredstvo u postupku vrše pojedinci sa stručnim znanjem i sposobnošću koju ne posjeduje službeno lice koje vodi postupak. Kao dokazno sredstvo, vještačenje se povjerava procesno nezainteresovanom licu u konkretnom slučaju. Vještačenje se sastoji u utvrđivanju neke važne činjenice, kao i u ocjenjivanju već utvrđene činjenice ili i u jednom i u drugom, a izražava se u obliku nalaza, odnosno, stručnog mišljenja ili u oba oblika istovremeno. Pod utvrđivanjem izvjesne činjenice podrazumijeva se otkrivanje njenog postojanja primjenom vještakovog znanja ili umijeća. Dobijeni rezultati predočavaju se u nalazu vještaka. Pod ocjenom već utvrđene činjenice smatra se vještakovo iznošenje stručnog stava, te njegovog suda o značaju te činjenice u datom slučaju. U pitanju je mišljenje vještaka, koje obično ide uz nalaz.

Određivanje vještaka

Ovlašćeno službeno lice po službenoj dužnosti ili na prijedlog stranke određuje vještaka iz reda stručnjaka koji su u skladu sa Zakonom o vještacima Republike Srpske kompetentni za određeno vještačenje i posjeduju posebno ovlašćenje za davanje nalaza, ocjene ili mišljenja o pitanjima iz odgovarajuće oblasti društvenog života. Prednost imaju pojedinci ili tijela koja već imaju naročita ovlašćenja za davanje mišljenja o pitanjima iz odgovarajuće struke. Ovlašćeno službeno lice određuje jednog ili više vještaka, predmet i obim vještačenja, te rok u kojem je vještak dužan da izda nalaz i mišljenje. Vještaka uvijek određuje službeno lice koje vodi postupak. Prije određivanja vještaka stranci se pruža mogućnost da se izjasni o podobnosti lica koje službeno lice namjerava da angažuje, kao i o predmetu i obimu vještačenja. Kriteriji za određivanje jednog ili više vještaka su složenost vještačenja (koja se sastoji u težini, komplikovanosti stručnog zadatka koji se postavlja), predmet i obim vještačenja i rok za davanje nalaza i mišljenja.

Dužnost vještačenja

Predmet vještačenja je utvrđivanje određene činjenice i/ili ocjena već utvrđene činjenice, a često i jedno i drugo. Utvrđivanje izvjesne činjenice sastoji se u otkrivanju njenog (ne)postojanja primjenom vještakovog znanja ili umijeća. Dobijeni rezultati prezentuju se u nalazu vještaka. Ocjena već utvrđene činjenice jeste iznošenje stručnog mišljenja i vještakovog suda o značaju te činjenice u datom slučaju.³ U tom slučaju radi se o mišljenju vještaka i ono

obično ide uz nalaz. Ko je određen za vještaka dužan je dati nalaz i mišljenje. Predmet vještačenja ne može da bude pravno pitanje. Nalazi i mišljenja vještaka nemaju svojstvo upravnog akta. Ako stranka nije zadovoljna nalazom vještaka, ne može žalbom pobijati taj nalaz, već jedino pismenim rješenjem o pravu koje se stiče ili gubi na osnovu tog nalaza. Vještak se može kazniti novčanom kaznom do 100 KM i obavezati na naknadu troškova koji su nastali propuštanjem neke od dužnosti ukoliko se ne odazove urednom pozivu za vještačenje, a izostanak ne opravda ili se odazove, ali odbije da vještači ili u predviđenom roku ne podnese svoj stručni nalaz i mišljenje.⁴ O izrečenoj kazni i naknadi troškova, službeno lice koje vodi postupak donosi zaključak protiv koga je dopuštena posebna žalba. Ukoliko vještak naknadno opravda neki od naprijed pomenutih propusta, službeno lice koje vodi postupak dužno je da u tom slučaju donese novi zaključak kojim će se raniji zaključak o izrečenoj novčanoj kazni ili o prouzrokovanim troškovima poništiti. A, ako vještak naknadno pristane da izvrši traženo vještačenje, to može, ali ne mora uticati na poništavanje zaključka o izrečenoj kazni.

Pravila vještačenja

Prije početka vještačenja, ovlašćeno službeno lice direktno predočava vještaku ono što treba da razmotri, odnosno o kojim činjenicama treba dati nalaz i mišljenje. Takođe, vještaka treba upozoriti da je dužan brižljivo razmotriti predmet vještačenja i u svom nalazu tačno navesti što je zapazio i našao, kao i da svoje obrazloženo mišljenje treba iznijeti nepristrasno i u skladu sa pravilima struke. Službeno lice pokazuje vještaku predmete koje treba da razmotri.

Ako vještačenje nije moguće na usmenoj raspravi izvodi se izvan nje, a vještak saopštava nalaz i mišljenje na usmenoj raspravi.⁵ Kada je vještaku bilo naloženo da izvrši vještačenje prije usmene rasprave (zbog složenosti vještačenja, dužine trajanja ili usljed nemogućnosti donošenja predmeta vještačenja na raspravu, itd.) obavezan je da za raspravu sačini i na raspravi podnese odgovarajući nalaz i/ili mišljenje. Rezultat svog rada vještak može da podnese pismeno ili da ih saopšti usmeno. U svakom slučaju, vje-

opštem upravnom postupku, str. 189.

⁴ Rađenović M, *Pravo opšteg upravnog postupka i upravnog spora*, Banja Luka, 2016, str. 159,

⁵ „Stranka ima pravo da prisustvuje vještačenju te da vještacima postavlja pitanja i traži objašnjenja. Međutim, to pravilo dolazi do primjene samo onda kada je u pitanju takvo vještačenje kom stranka po prirodni stvari može prisustvovati i stavljati primjedbe koje mogu biti od uticaja na ocenu vještaka, ali ne i u slučaju kada se vještačenje vrši od strane određene stručne ustanove gde je prisustvo stranke bez ikakvog uticaja na samo vještačenje, jer se na raspravu može pozvati samo vještak fizičko lice, a nikako i ustanova. Doduše tuženi organ je dužan po pravilima upravnog postupka da tužiocu predoči nalaz stručne ustanove, da bi se po istom mogao izjasniti, ali time što nije tako postupljeno učinjena je povreda pravila upravnog postupka, koja nije takva, da bi samo zbog nje trebalo ništiti osporeno rješenje“ (SVS, U 260/58 od 25. aprila 1958. godine)

³ Tomić Z, Milovanović D, Cucić V, *Praktikum za primenu zakona o*

štak je dužan da prisustvuje raspravi, kako bi mu službeno lice i stranke mogli da postavljaju pitanja i da traže potrebna objašnjenja. U pogledu saslušanja vještaka shodno će se primjenjivati odredbe o saslušanju svjedoka propisane u članu 166 Zakona o opštem upravnom postupku: svjedok će se prethodno upozoriti da je dužan govoriti istinu, da ne smije ništa prećutati i da može na svoj iskaz biti zaklet, pa će mu se predočiti i posljedice davanja lažnog iskaza. Od svjedoka će se zatim uzeti opšti lični podaci sljedećim redom: ime i prezime, zanimanje, prebivalište, odnosno boravište, mjesto rođenja, godine života i bračno stanje. Ako je potrebno svjedok će biti ispitan i o okolnostima koje se tiču njegove vjerodostojnosti kao svjedoka u predmetu o kom se radi, a naročito o njegovim odnosima prema strankama. Službeno lice će poučiti svjedoka na koja pitanja može uskratiti svjedočenje. Poslije toga svjedoku će se postavljati pitanja o samom predmetu i pozvaće se da iznese sve šta mu je o tome poznato. Nije dopušteno postavljati sugestivna pitanja koja ukazuju na to kako bi trebalo odgovoriti. Svjedok će se uvijek upitati otkuda mu je poznato ono što svjedoči. Vještak ne polaže zakletvu.

Ako službeno lice ocijeni da je vještačenje složeno kao vještace može angažovati dvojicu ili više vještaka. Više vještaka zajednički daju nalaz i mišljenje, a ako se ne slažu, odvojeno ih izlažu. U takvoj situaciji, oni se mogu dogovoriti da sačine zajednički nalaz i/ili da izlože zajedničko mišljenje, ako se rezultati do kojih su došli podudaraju. Ako se nalazi i/ili mišljenja vještaka o istom predmetu razlikuju, izlažu ih odvojeno uz odgovarajuća obrazloženja.

Uskraćivanje vještačenja

Vještak može da uskrati vještačenje iz istih razloga iz kojih svjedok može da uskrati svjedočenje. Vještak može biti i oslobođen dužnosti vještačenja kada je to posebnim propisom određeno. Zakonom⁶ je precizno navedeno kada svjedok može uskratiti svjedočenje:

1. povodom pojedinih pitanja čiji bi odgovor izložio teškoj sramoti, znatnoj imovinskoj šteti ili krivičnom gonjenju bilo njega, bilo njegovog srodnika po krvi u pravoj liniji, bez obzira na stepen srodstva, a u pobočnoj liniji do trećeg stepena srodstva, njegovog bračnog druga ili srodnika po tazbini do drugog stepena srodstva pa i onda kada je brak prestao, kao i njegovog staraoca ili staranika, usvojioca ili usvojenika;
2. na pojedina pitanja u vezi sa kojima bi njegov odgovor doveo do povrede obaveze čuvanja poslovne, profesionalne, naučne ili umjetničke tajne;
3. onome što je stranka povjerala svjedoku kao svom punomoćniku i
4. onome o čemu se stranka ili drugo lice ispovijedilo svjedoku kao vjerskom ispovjedniku.

Osim ovih, eksplicitno normiranih slučajeva, vještak se može osloboditi dužnosti vještačenja i u vezi sa nekim

drugim pitanjima, ali samo ukoliko za to navede opravdane razloge i po potrebi ih učini vjerovatnim, kao što su npr.: preopterećenost poslovima vještačenja ili drugim poslovima i tome slično. Pomenuta mogućnost oslobađanja vještaka od dužnosti vještačenja temelji se na činjenici da je vještak zamjenjivo lice u postupku. Vještak se angažuje u određenom upravnom postupku zbog svoje stručnosti. S obzirom na to da isti profil i stepen stručnosti redovno ima više pojedinaca, odnosno organizacija, službeno lice ne mora da bude isključivo orijentisano na jedno lice ili na nekoliko njih. Posebnim propisima može biti predviđeno da su lica koja rade na određenim radnim mjestima oslobođena od dužnosti vještačenja u upravnom postupku i to je valjan razlog da ona uopšte ne budu angažovana u svojstvu vještaka, a ako ih službeno lice ipak odredi za vještace, mogu se takve dužnosti osloboditi.

Izuzeće vještaka

Na izuzeće vještaka prilagođeno se primjenjuju odredbe o izuzeću službenih lica. Dolazi do primjene samo onih odredaba o izuzeću službenog lica koje odgovaraju prirodi vještakove djelatnosti i njegovoj ulozi u upravnom postupku. Razlozi zbog kojih može doći do izuzeća, Zakon razdvaja na apsolutne ili razloge subjektivnog karaktera i relativne ili razloge objektivnog karaktera. Apsolutni razlozi izražavaju se kroz naročito blisku vezu službenog lica sa nekim od drugih učesnika u postupku ili sa konkretnom upravnom stvari. Oni su taksativno nabrojani u Zakonu i ukoliko se bilo koji od tih razloga pojavi dolazi do tzv. obaveznog izuzeća službenog lica. Do obaveznog izuzeća službenog lica dolazi:

1. ako je ono, u predmetu u kome se vodi postupak, stranka, saovlašćenik odnosno saobaveznik, svjedok, vještak, punomoćnik ili zakonski zastupnik stranke;
2. ako je sa strankom, zastupnikom ili punomoćnikom stranke srodnik po krvi u pravoj liniji, u pobočnoj liniji do četvrtog stepena zaključno, bračni drug ili srodnik po tazbini do drugog stepena zaključno, čak i onda kad je brak prestao;
3. ako je sa strankom, zastupnikom ili punomoćnikom stranke u odnosu staraoca, usvojioca, usvojenika ili hranioca;
4. ako je u prvostepenom postupku učestvovalo u vođenju postupka ili donošenju rješenja.⁷

Ukoliko postoji neki od navedenih razloga, službeno lice je dužno da se po saznanju razloga, uzdrži od vršenja bilo kakve aktivnosti, odnosno, da se prekine dalji rad u postupku i o tome obavijesti organ nadležan za odlučivanje o izuzeću.⁸ Ono je dužno obavijestiti organ i kada smatra da postoje neke druge okolnosti koje opravdavaju njegovo izuzeće, ali pri tome nije obavezan da prekida svoj rad.

⁷ Član 32 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18)

⁸ Član 33 Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18)

Ukoliko stranka zahtijeva izuzeće službenog lica, pozivajući se na neki od navedenih razloga, službeno lice ni tada, sve do donošenja zaključka o podnesenom zahtjevu, ne može obavljati nikakve radnje u postupku, osim onih koje ne trpe odlaganje.

Pored obaveznog izuzeća, stranka može tražiti izuzeće službenog lica i kada postoje neke druge okolnosti koje izazivaju sumnju u njegovu pristrasnost npr. ukoliko između stranke i službenog lica postoje raniji neriješeni imovinski odnosi, te bi taj razlog možda mogao podstaći službeno lice na neke radnje koje ne bi preduzeo da taj razlog ne postoji. Razlozi za relativno ili tzv. fakultativno izuzeće nisu predviđeni zakonom, jer se po prirodi stvari ne mogu unaprijed odrediti. U svom zahtjevu za izuzeće stranka je obavezna pored navođenja razloga zbog kojih traži izuzeće, dokazati još i to da pomenuti razlozi izazivaju kod nje opravdano nepovjerenje i sumnjičavost u objektivnost službenog lica u pogledu njegovog postupanja.

Izuzeće vještaka može tražiti stranka, pod uslovom da razloge koji izazivaju sumnju u vještakovo stručno znanje učini vjerovatnim. O tome zaključkom odlučuje ovlašćeno službeno lice. Ako se stranka nepovoljno izjasni o ličnosti vještaka koga službeno lice namjerava da odredi, a to lice ipak bude angažovano u svojstvu vještaka u konkretnom postupku, stranci stoji na raspolaganju mogućnost da traži izuzeće odnosnog vještaka.⁹

Obnova vještačenja

Zakonom o opštem upravnom postupku predviđena je i mogućnost obnove vještačenja sa istim ili drugim vještacima ili na zahtjev kompetentne naučne ili stručne ustanove. Do obnove vještačenja dolazi ukoliko nalazi i mišljenja vještaka nisu jasni ili potpuni ili se bitno razlikuju, kao i kada dato mišljenje nije obrazloženo u potrebnoj mjeri ili se pojavi osnovana sumnja u pogledu njegove tačnosti. Mjerodavno mišljenje odgovarajuće naučne ili stručne ustanove može se tražiti i onda kada se unaprijed nesumnjivo može pretpostaviti da će se, zbog vrste složenosti konkretnog slučaja ili potreba vršenja određene analize, jedino nalaz i mišljenje te ustanove moći tretirati kao ispravan, tačan dokaz.¹⁰

Pravo vještaka na posebnu nagradu

U posebne troškove postupka spada naknada troškova putovanja, novčanih izdataka izazvanih boravkom u mjestu obavljanja pojedinih procesnih radnji, izgubljene

zarade za vrijeme svog angažovanja, svjedocima, vještacima, tumačima, prevodiocima i službenim licima. Uslov za naknadu navedenih troškova jeste da im za to vrijeme ne pripada redovna zarada.¹¹ Vještaci, tumači i prevodioci, pored naknade imaju pravo i na posebnu nagradu. Zahtjev za naknadu troškova, odnosno nagradu, svjedoci, vještaci, tumači i prevodioci dužni su da postave u toku vršenja radnje zbog koje su pozvani da učestvuju u postupku (saslušanja, davanja mišljenja, tumačenja, prevodenja), jer u protivnom, to pravo, po zakonu, ne mogu realizovati. Nepostavljanje zahtjeva i posljedice koje iza toga slijede razlog su zbog koga je predviđena dužnost službenog lica da pretihodno pomenute učesnike postupka na vrijeme upozori na mogućnost ostvarenja navedenih prava. Iznos naknade troškova, odnosno nagrade, ko je dužan da ih plati i u kojem roku, utvrđuje službeno lice posebnim zaključkom, protiv koga je dopuštena posebna žalba.

ZAKLJUČAK

Za zakonito i pravilno rješenje upravne stvari, sve češće je od znatnog uticaja dokaz dobijen vještačenjem. Vještak svom zadatku treba da priđe odgovorno, maksimalno koristeći svoje znanje i umijeće. On je dužan da u potpunosti ustanovi objektivno stanje u pogledu predmeta vještačenja i da ocjenu o utvrđenim činjenicama izloži nepristrasno i lege artis. Bitno je napomenuti da vještak ima određenu odgovornost u slučaju da daje lažni iskaz. Davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo prema Krivičnom zakoniku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 64/17, 104/18, 15/21 i 89/21) i propisano je u članu 335, a ista okolnost je valjan razlog za ponavljanje postupka.

LITERATURA

- Kamarić M, Festić I, *Upravno pravo*, 1997
Kunić P, *Upravno pravo*, Banja Luka, 2010.
Rađenović M, *Pravo opšteg upravnog postupka i upravnog spora*, Banja Luka, 2016.
Simović M, Medić D, Ćurković S, Simović M, *Vještačenje u sudskim postupcima*, Banja Luka, 2020.
Tomić Z, *Komentar zakona o opštem upravnom postupku*, Beograd, 2019.
Tomić Z, *Opšte upravno pravo*, Beograd, 2018.
Tomić Z, Milovanović D, Cucić V, *Praktikum za primenu zakona o opštem upravnom postupku*, Beograd, 2017.
Krivični zakonik („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 64/17, 104/18, 15/21 i 89/21)
Zakon o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“ br. 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18)

⁹ Tomić Z, *Komentar zakona o opštem upravnom postupku*, Beograd, 2019, str. 524.

¹⁰ „U slučaju sumnje u nalaz, ocenu i mišljenje invalidske komisije o postojanju telesnog oštećenja, organ koji vodi postupak može zatražiti mišljenje od druge stručne medicinske ustanove u cilju pouzdanog utvrđivanja činjeničnog stanja stvari, i to bez obzira na to što je pravnim aktima fonda za penzijsko i invalidsko osiguranje propisano da se telesno oštećenje utvrđuje na osnovu nalaza, ocene i mišljenja invalidske komisije. Opštim aktima fonda ne može se isključiti primena Zakona o opštem upravnom postupku u odnosu na izvođenje dokaza i utvrđivanje činjeničnog stanja.“ (SS, Uiss br. 103/98 od 13. oktobra 1998. godine)

¹¹ „Geometri koji učestvuju u upravnom postupku u imovinsko-pravnim stvarima ne mogu se smatrati vještacima jer obavljaju redovne poslove geometara iz djelokruga nadležnog organa, za šta primaju odgovarajući lični dohodak.“ (VS BiH U. br. 1399/71 od 7. jula 1971. godine) U slučaju koji je bio povod iznjetom sudskom gledištu, geometri su vršili svoju redovnu djelatnost i nisu bili posebno određeni za vještake u dotičnom upravnom postupku.

Expertise in Administrative Procedure

Jovanka Malić

*Bachelor of Laws, Faculty of Law, University of Banja Luka, master's student, Faculty of Law, University of Belgrade,
jovankam94@gmail.com*

Abstract: This paper deals with the institute of expertise under the positive law of the Republika Srpska. Expertise as evidence is prescribed by the Law on General Administrative Procedure ("Official Gazette of the Republika Srpska" No. 13/02, 87/07, 50/10 and 66/18) in Articles 171-180. At the beginning, the notions of administrative procedure and means of evidence in general are briefly explained. This is important in order to understand the place of expertise, as a means of evidence in administrative proceedings. Special attention is paid to the appointment of experts, duties and rules of expertise, to specify the conditions required to meet the expert in general in the administrative procedure, as well as to clearly present the rules by which experts are required to act in progress. of his work. Although in principle an expert cannot refuse an expert opinion, there are reasons when an expert can deny an expert opinion, as well as reasons that lead to the denial of an expert opinion. Experts are entitled to a reward for their work and contribution to a better resolution of administrative matters, and it is briefly explained what special costs can be paid to experts. I especially emphasize that the surrounding countries have in recent years entered the process of passing new laws on general administrative procedure, and most of them have passed, and I hope that the Republika Srpska will pass a new law in the coming period, which will greatly contribute to better functioning administrative procedure as a whole.

Key words: administrative procedure, means of evidence, expert witness, expertise, finding and opinion